

Tabor

BOG

NAROD

DOMOVINA

1976

EL FORTIN

št. 9

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov • TAVOR je glasnik in vestnik Zveze D. S. P. B. Tabor • Mnenje Z. D. S. P. B. Tabor predstavljajo le članki, ki so podpisani od glavnega odbora Zveze. • Izdaja ga konzorcij. Predsednik inž. Anton Matičič. • Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila, za lastništvo Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

—:—

TAVOR is the voice of the Confederation Tabor of the United Slovene Anticommunists

—:—

TAVOR es órgano de la Confederación Tabor de los Anticomunistas Eslovenos Unidos. • Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158. Buenos Aires, Argentina

—:—

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 33-7213

—:—

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 1.303.672

—:—

Naročnina: Argentina in Južna Amerika 250.— pesov Ley 18.188 odn. enakovrednost v dolarju; Z. D. A. — Kanada — Evropa — Avstralija: z navadno pošto 5 dolarjev, z letaisko pa 10 dolarjev (ZDA).

—:—

Naročila, reklamacije, nakazila, dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: inž. Anton Matičič, Igualdad 1110, José L. Suárez FNGBM, Pcia. de Buenos Aires, Argentina. Telefon: 766-7513.

NAŠA NASLOVNA SLIKA

„SLOVENEK SEM, DOMOVINA ME KLIČE. VOJAK SEM, DOMOVINA ME POTREBUJE — IN JAZ BOM DAL VSE ZMOŽNOSTI NA RAZPOLAGO DOMOVINI. ZAVEDAM PA SE, DA STOPAM Z ENO NOGO V LASTNI GROB.“

Gen. Leon Rupnik

PORAVNAJTE NAROČNINO!

Svobodni sveta,
združite se!
Za Boga,
Narcd, Domovino!

Septiembre 1976

BUENOS AIRES

September 1976

VERDUN 1916-1976

Hace pocos meses, el presidente de Francia, Valéry Giscard d'Estaing, presidió en Verdún una conmovedora y sencilla conmemoración.

Venidos de lejos, cargados de años y de recuerdos, seis mil quinientos veteranos sobrevivientes, se congregaron para recordar los sesenta años de la batalla de Verdún.

Viejos alemanes y viejos franceses venían de los dos frentes, ya no como enemigos, sino como hombres de paz, tal como lo reflejaron sus cansados rostros.

El presidente de Francia no vaciló en pronunciar el casi prohibido nombre del mariscal Pétain, destacando sus méritos militares, y finalmente concluyó diciendo: "Pueda el tiempo hacer por él que su recuerdo se identifique con el que guardaron los combatientes que sirvieron bajo sus órdenes y compartieron su victoria".

Hace treinta años murió asesinado por los comunistas en Eslovenia el general *León Rupnik*, quien durante la ocupación extranjera tuvo a su cargo la difícil e ingrata tarea de contemporizar con el enemigo de su patria, para poder así proteger vidas y bienes de los eslovenos.

A treinta años de su muerte, los eslovenos libres diremos con el presidente francés: "Pueda el tiempo hacer por el general Rupnik, que su recuerdo se identifique con el que guardaron los combatientes anticomunistas eslovenos que sirvieron bajo sus órdenes y compartieron sus victorias y su muerte".

VERDUN 1916—1976

Pred nekaj meseci je francoski predsednik Valéry Giscard d'Estaing predsedoval v Verdunu ganljivi in preprosti ceremoniji — komemoraciji.

Šest tisoč petsto preživelih veteranov, ki so prišli od daleč, obteženi z leti in spomini, se je zbralo z namenom, da bi obudili 60-letnico bitke v Verdunu.

Stari Nemci in stari Francozi so prihajali vsak s svoje strani; že ne kot sovražniki, ampak kot ljudje miru, ki jim je odseval iz utrujenih obrazov.

Francoski predsednik se ni pomišljal omeniti skoro prepovedanega imena maršala Pétaina in njegovih vojaških zaslug in končno zaključil rekoč: „Naj čas stori da bo spomin nanj tak, kakršnega so hranili nanj bojevniki pod njegovim poveljstvom, ki so z njim delili njegove zmage.“

Trideset let je minilo, odkar so komunisti v Sloveniji umorili generala Leona Rupnika, kateri je pod tujo okupacijo imel težko in nevhvaležno vlogo prilagoditev volje sovražniku njegove demovine samo zato, da bi mogel varovati življenje in imetja Slovencev.

Ob 30-letnici njegove smrti bomo svobodni Slovenci rekli s francoskim predsednikom: „Naj čas stori, da bo spomin na generala Rupnika tak, kakršnega so hranili nanj slovenski protikomunistični bojevniki pod njegovim poveljstvom, ki so z njim delili njegove zmage in smrt.“

F. G.

Ob 30. obletnici smrti generala Rupnika

Letos 4. septembra je poteklo 30 let, odkar je komunistična krogla pretrgala življenjsko nit prvaku Slovenskega domobranstva, generalu Leonu Rupniku. Tam v gramozni jami v Ljubljani je končalo biti plemenito srce moža, ki je zvesto služil svojemu narodu. Moral je umreti on, kot tisoči njegovih vojščakov, ker so komunisti hoteli zabrisati vsako sled o junastvu in borbi Slovenskega domobranstva.

General Rupnik, ustanovitelj Slovenskega domobranstva, borec za narodovo svobodo in upanje slovenskega ljudstva je bil, kot njegova vojska, izdan in predan od angleških vojaških oblasti v roke komunistom. Komunisti so jih pokončali, ker so hoteli izbrisati vsako sled za njimi. Domobranksko vojsko so pobili tajno, trupla pobitih zmetali v kraške jame in jame zaminirali, kot da bi se bali, da jim mrtvi morejo škoditi. Medtem so poveljnika Slovenskega domobranstva javno sramotili in ga opljuvali, pred-

no so ga postavili pred tragikomedično sodišče. V kletki so ga po izročitvi vozili po ljubljanskih ulicah in ga izpostavljali naščuvani drhali, da ga je zasramovala in zasmehovala. Na procesu so ga skupaj s pokojnim škofom dr. Gregorijem Rožmanom proglasili za narodnega izdajaleca in mu očitali največje zločine nad narodom. Njegova smrtna obsodba je bila izrečena že davno pred pričetkom procesa — pač komunistična justica. Resnica pa je in ostane, da so komunisti tedaj izrabili priliko, ki jim je bila nudena po zaslugi perfidnih angleških oblasti, da se maščujejo nad vsem domobranstvom. Maščevati so se hoteli nad možem, ki je pravočasno spoznal komunistično revolucijo v pravi luči in se ji uspešno postavil po robu z dobro organizirano domobranksko vojsko. Njegova krivda je bila v tem, da je hotel slovenskemu narodu prihraniti in obraniti sužnost komunistične tiranije. General Leon Rupnik se ni zanašal na pomoč od zunaj, pač pa se obrnil na narod sam in iz njega organiziral vojsko slovenskih prostovoljcev, ki je neusmiljeno tolkla po komunističnih tolpah. Domobranstvo je bilo na bojnem polju uspešno — zmagovito, le mednarodne intrige, dogovori in podpore so komuniste rešile pred popolnim propadom. To in le to je resnično zgodovinsko dejstvo, pa naj komunistični pisuni še tako slave komunistične borbe in zmage. Zgodovina bo nekoč nespodbitno dokazala, kako brezpomembno je bilo partizanstvo na vojaškem področju. Oblast, ki jo danes imajo in do katere so leta 1945 prišli, ni rezultat uspehov njihove borbe, pač pa rezultat vsestranskega podpiranja od zunaj, tako do okupatorjev, kot zapadnih sil ter Sovjetov. Tega seveda komunistični pisci in njih zgodovinarji ne bodo nikdar zapisali in povedali, kajti zgodovina medvojně dobe se doma piše tako, kot jo diktira komunistična partija, ki je mojster propagande in fabrikator laži in potvorb.

Proces proti generalu Rupniku so skrbno pripravili, kajti njih namen ni bil le uničiti moža — očeta Slovenskega domobranstva, pač pa z njim osmešiti celotno Domobranstvo in protikomunistično borbo na splošno ter tako pritihniti ob tla celotno prebivalstvo, ki je v veliki večini bilo in ostalo protikomunistično. Da, proces proti generalu Rupniku je bil uprizorjen kot posmeh poštenemu slovenskemu ljudstvu. Komunisti so uporabili vsa mogoča in možna sredstva, da so strli dušo in telo junaka — generala Rupnika. Uspeli so do take mere, da general ni bil v stanju prisebno odgovarjati na obtožbe, ki so mu jih naprtili. To pa je bilo prav tisto, kar so oblastniki hoteli doseči — zlomiti voljo moža, ki se jim je drznil postaviti po robu in ga prikazati kot nesposobnega in zlomljenega starčka. Da, to je bil namen procesa, vzeti generalu čast in ga javno osmešiti.

Trdno so bili prepričani, da bodo na ta način osmešili in onečastili celotno Domobranstvo. Komunističen načrt je bil dobro izdelan in namen jassen, to je, osmešiti Domobranstvo in na ta negativen način sebe prikazati kot junaško narodno osvobodilno gibanje. Z udarci in zasmehovanjem nad pobitim nasprotnikom so hoteli zasenčiti svojo lastno vojaško nezmožnost.

Junak — general Leon Rupnik je moral umreti v gramozni jami, ker je bil simbol borbe proti komunizmu na Slovenskem. Oblastnikom ni bilo dovolj, da so ga javno zasmehovali pred sodnim procesom, ni bilo dovolj, da so ga zlomili v ječi, ni jim bilo dovolj, da so ga ustrelili kot „zločinca“, še po smrti so ga hoteli zasmehovati. Njegove zemeljske ostanke niso zakopali na božjo njivo, na tisti prostor, ki je na pokopališču pri Sv. Križu cdrejen, da sprejme zemeljske ostanke onih, ki so odšli v večnost. Zakopali so ga na pokopališčni poti, po kateri hodi redno na stotine ljudi, obiskovalcev pokopališča. Hoteli so, da se po njegovih ostankih hodi, da se ga pomendra. Le komu naj bi to koristilo. Izgleda, da jih je morda sram tega početja, zato za grob pokojnega generala ne ve nihče.

Komunisti so uničili življenja slovenskih domobrancev skupno s poveljnikom na čelu, niso pa uničili in zadušili velike in vzvišene ideje, zaradi katere so domobranci vstali in za katero so se borili. Ta ideja in želja po svobodi pa mogočno ždi v srcih vseh poštenih Slovencev, tistih, ki so zapustili rodno grudo in onih, ki doma ječe pod knuto komunistične tiranije. Da, duh svobode živi in se tiho razširja in bo nekoč kot mogočen požar butnil na dan. Opral bo pljunke in umazanijo ter laži, ki so jih izvržki slovenskega naroda nagrmdili na tiste, ki so živeli, se borili in padli za najbolj zvišene ideale, za BOGA, NAROD in DOMOVINO.

F. Slak

OB SPOMINU NA GENERALA RUPNIKA

Mrtvi imajo iste pravice kot živi. Delati krivico mrtvim, je najnižja oblika krivice.

McGee

30 let je od tedaj, ko je pod strelji padel ustanovitelj slovenskega domobranstva, edinstvene slovenske narodne vojske v slovenski zgodovini — gen. Leon Rupnik.

Po angleški izdaji slovenskega domobranstva na Vetrinjskem polju v maju 1945 in po pokolu okrog 15.000 domobrancev, od teh 12.000 vrnjenih iz Vetrinja, je bil tudi gen. Rupnik eden izmed velike manjšine domobrancev, ki smo ostali v tujini.

Težko je razumeti njegovo bolečino ob pokolu njegove vojske, ko še sami sebe ne moremo razumeti; niti danes po 30 letih, odkar se je podrl svet; ko so velezločinci — heroji; hlapci — realisti; neznačajneži — ideologi... Ko so nekdanje svetinje poteptane v blatu po tistih, ki so jim pred 30 in več leti prisegali zvestobo do „groba“; ker je tisti „grob“ bil tedaj le v fantaziji, v realnosti pa so bili: čast, položaji, oblast...

Kakor so se prej vsi borili za oblast, so po 8. septembru 1943 vsi bežali od nje; še tisti, ki se jim leta 1941 ni posrečilo pobegniti v tujino in so si doma hoteli priboriti položaje z različnimi organizacijami vojaškega značaja — kot izraziti produkt slovenskega hlapčevstva.

Komunisti so z disidenti starih strank in struj ustanovili tzv. „Osvobodilno fronto“. Najprej so za vabo razobesili čisto slovensko zastavo — kot nosilec slovenskega separatizma. Ko so to masko zavrgli, so po vaseh začeli tuliti svojo pesem:

„Čez gore, poljane, po celem svetu naj doni:
Slovenija svobodna SOVJETSKA bodeš ti...!“

Vsi vemo, da so potem začeli pobijati narod; ne samo njim nasprotno izobraženstvo in duhovščino.

Četniki so dvignili svojo zastavo: „Za kralja i otačbinu“, do katerega pa narod že pod psihozo „slovenskega separatizma“ ni imel več smisla. Za Dolenjsko in Notranjsko je bila Jugoslavija enako mačeha kot stara Avstro-Ogrska... Končno so bili četniki na strani zapadnih „zaveznikov“ in za njih interes se je bilo treba žrtvovati. Isto, kot so trdili „rdeči“, da se „moramo žrtvovati za SOVJETE!“

Toda ni bilo dovolj dveh taborov: rodil se je še tretji; in v tem zadnjem — čisto naravno — vaški interesi, ali bolje rečeno: interesi posameznikov, strank in skupin. Tudi ta zadnja skupina — ali skupine — so bile tudi za „zaveznike“; še prej pa se je bilo treba nasloniti na okupatorja, ker drugega izhoda ni bilo.

Narod je bil pod križnim gonjem. Popolnoma naravno, da je prišel za orožje tam, kjer ga je dobil. Po psihozi naravnega prava je bolje biti živ suženj, kot mrtev svobodnjak. (Pokojni kanadski ministrski predsednik je po vojni izjavil: „Better red than dead...!“ — Bolje rdeč, kot mrtev) Samo po slovenski hlapčevski psihozi bi slovenski kmet moral poginuti kot pes pod streli okupatorja ali domačih „rdečih“ banditov, po katerih filozofiji bi se Slovenci morali žrtvovati za Sovjete. To pa je bilo seme revolucije. Slovenski kmet se je uprl in zato končal pod noži in streli slovenskih Stalinovih hlapcev.

Prva faza, ki je bila tudi odločilna, se je odigrala na Turjaku in v Grčaricah v septembrskih dneh 1. 1943. Drugi del tragedije je bil samo posledica prve. Da do tretje faze ni moglo priti, so poskrbeli slovenski politiki 3. maja 1945 v Ljubljani in zaključili „zavezniki“ s predajo naše vojske v Vetrinju.

V septembrskih dneh leta 1943 so komunisti naredili teaterski Kočevski proces. Postrelili so obsojene izobražence, pobijali pa v stotinah preprosti narod, za katerega ni bilo vredno tratiti časa z različnimi teaterskimi „sodišči“. To je bila samo brezpravna raja; brezpravna v pravem pomenu besede; ne samo za okupatorje, prav tako za naše rdeče slovenske „prosvetljence.“ To je dejstvo na katerega bo moral vsak bodoči objektivni zgodovinar postaviti svoj temelj pri iskanju vzrokov o ustanovitvi slo-

venskega domobranstva. Z njim je prišel na slovensko narodno pozornico edini slovenski general v stari Jugoslaviji; narodu do tedaj skoraj nepoznan, s svojim nastopom in ustanovitvijo slovenskega domobranstva najbolj spoštovan; med komunisti in njih hlapeci pa najbolj osovražan človek.

Po italijanski kapitulaciji (8. septembra 1943) so Nemci zasedli Ljubljano. (To je bila največja napaka. Prepustiti bi jo merali partizanom, ter bi to bil komunistični samomor.) Vso ostalo Ljubljansko pokrajino pa so prepustili komunističnemu partizanstvu.

V najbolj brezupnem času je gen. Rupnik ustanovil slovensko domobranstvo; v tedanjem času edino realistično vojaško formacijo, katere namen ni bil, bojevati se in umirati za tuje interese na vzhodu in zapadu, ampak samo, in to izključno za čuvanje interesov slovenskega naroda in za biološki obstoj slovenstva kot takega.

Tedanja Slovenija je praktično obstajala samo na Dolenjskem in Notranjskem, v tedanji „Ljubljanski pokrajini,“ ki je štela z begunci iz štajerske in Gorenjske vred vsega skupaj 350.000 prebivalcev. Če ne bi bilo gen. Rupnika in njegovega (sedaj že pokojnega) sina Vuleta na Dolenjskem in s tem ne slovenskega domobranstva, bi Nemci v svoji ofenzivi v oktobru in novembru 1943 z nekaj bataljoni vojaštva z lahkoto „počistili“ vseh 350.000 Slovencev. Moške bi postrelili, žene in otroke bi odpeljali v kakšen Auschwitz v plinske peči in — slovenski problem bi bil „rešen“ podobno kot judovski; in zaradi tega en sam Nемец ne bi stal pred mednarodnim sodiščem v Nürnbergu. Saj bi 350.000 Slovanov na zapadu pomnilo toliko manj „barbarov“. (Živimo dovolj dolgo na zapadu — in menda nismo gluhi in slepi.)

Če bi se zgodilo to, bi bili rešeni vsi slovenski politični in ideološki problemi, in nikjer ne bi bilo pisunov, ki za košček kruha doma in za skledo rdeče leče v tujini brajajo kamen in pljujejo na njegov grob ter pri tem stopajo na najnižjo stopnjo „najnižje oblike krivice.“ Pri tem pa se trkamo na prsi, da smo kulturni, verni, demokratični itd. in se mi zdi, da se nam norci smejejo v obraz.

Kje so bili tedaj tisti, danes „čisti“ politiki in ideologi, ki so pripravljali pot revoluciji, ko nas še na svetu ni bilo? Ne bi bilo treba sedaj pisati resolucije proti spominski plošči v washingtonski romarski cerkvi. Tudi ne bi bilo treba g. N. N. v pismu svojemu prijatelju med drugim zapisati dobesedno tole: „Jaz pokojnega gen. Rupnika spoštujem, ne odobravam pa njegovega pravoslavja, v katerega je predsedal zaradi kariere (Laž! — Op. pis.) Potreben nam je bil med vojno mož, ki se je žrtvoval kot grešni kozel za vse nas, ne smemo pa škofa Rožmana spravljati na isto črto z njim“... — Avtor zgornjega citata je bil zelo važen Rupnikov oficir in bi bilo njegovemu poklicu primernejše, da bi opravil sv. mašo za svojega nekdanjega častilca, svoje sodelavce in podrcjene ter po liberi še zmolil svoj javni confiteor...

Če že nimamo tliko značajnosti, da bi ljudem, ki smo, oz. so jim živim kričali: živijo, dali priznanje, potem rajši molčimo; nikakor pa mrtvim ne delajmo krivice! „Iščite resnico in vse drugo vam bo navrženo...“

Pokojni gen. Rupnik je bil vzgojen kot vojak in kot tak oficir in gentleman. Poklicni vojak odn. častnik se ne sme ukvarjati s strankarsko politiko, ne z ideologijo; še toliko manj v državah z različnimi narodi, veroizpovedmi itd. Kot častnik stare vrste je čutil, da je dolžnost vojaka na fronti. Dolžnost vojaka je čuvati svoj narod. Vsepovsod po svetu, kjer politiki zaigrajo in spravijo narod na rob propada, prevzame oblast vojska, da naredi red. Čuva interes naroda kot celote; ne kot politiki — svoje strankarske, skupinske ali celo osebne koristi posameznikov. S tem je naravno okrnjena svoboda vladajoči manjšini. To pa običajno ne obstaja dolgo, ker stranke, potem ko vojska opravi svoje delo, ustvarijo kompromis po načelu: „Zamorec je opravil svoj posel in sedaj lahko gre...!“

V najkritičnejšem trenutku so politiki odstavili gen. Rupnika, da so na sebe prevzeli odgovornost, ki pa jo sedaj skušajo odložiti na rame „zaveznikov“, katerih interesu so služili.

Zgodilo se je nekaj celo nezaslišanega in neopustljivega, ko so gen. Rupniku prepovedali vstop v slovensko begunsko taborišče v Italiji; ne „zavezniki“, ampak slovenski begunski politični „voditelji“ in med revolucionarno dobo OR-ovci, katere je čuvalo — RUPNIKOVO DOMOBRA NSTVO! (Da je bila odklonjena registracija nam navadnim domobrancem, ki smo v svoji „primitivnosti“ povedali, da smo bili domobranci, se da še razumeti; to pa ne.)

Nepojasnjeno vprašanje pa nastane: Zakaj so Hrvatje lahko rešili Pavelića? Ali je bil gen. Rupnik manj katoliški kot Pavelić? Ali, da postavim vprašanje drugače: So bili Hrvatje bolj katoliški kot Slovenci?

Če se povrnemo nazaj za dobo 30 let, se bomo z lahkoto spomnili časov, ko je slovenska politično-ideološka emigracija v javnosti čisto „pozabila“ na gen. Rupnika. Šele domobranci smo s svojo doslednostjo — in to še tem bolj po tzv. „sporū“, ki so nam ga servirali od „zgoraj“ — obudili spomin na tega velikega Slovenca tedanje dobe, ki se je kot „grešni kozel“, (da uporabim besede naših nekoč vodilnih) žrtvoval za nas, ko bi lahko — kot številni drugi — v miru in časti umrl naravne smrti.

Tako je danes nekaterim v spotiko celo tako dlakocepstvo, kot gledati na okvir slike škofa Rožmana in gen. Rupnika, če niso čisto enake. Taki ljudje že vseh 30 let hočejo delati „operacijo“ na slovenskih siamskih dvojčkih medrevolucionarne dobe, ko bi radi „predelali“ zgodovino, da med gen. Rupnikom in škofom Rožmanom ni bilo nobene zveze. Gen. Rupnik ne bi bil „žrtvovan“, da bo škof Rožman „čist“, odnosno, da bo slovenska Cerkev popolnoma nedolžna in ne „sodelujoča“ — ali bila celo vodilna sila slovenskega protikomunizma; kar je v resnici bila.

Toda pisec življenjepisa škofa Rožmana č. g. dr. Jakob Kolarič je v svojem članku v „Ameriški domovini“ med drugim celo zapisal (po mojem

spominu), da „je bilo slovensko domobranstvo sad 20-letnega dela škofa Rožmana...“ (??!!)

Seveda pri tem zopet nastane vprašanje: Kaj je bilo bistvo slovenskega domobranstva? Ideološko ali samoobrambno? Ako bi bilo samo „ideološko“ (v kar absolutno ne verjamem), potem bi to lahko bilo samo delo Cerkve, odnosno njenega predstavnika. V tem slučaju bi naravno iz domobranstva izpadli vsi liberalci, Sokoli, ateisti itd. Vsi vemo, da smo Slovenci pred revolucijo imeli množico „katoličanov“ zaradi kariere. To je prav isto, kot imajo danes doma cele kupe „komunistov“ zaradi kariere; med njimi je zelo veliko število nekoč fanatičnih „katoličanov“, ki s prav takim fanatizmom kot so prej gradili, sedaj podirajo in barvajo klerikalno strukturo.

Slovensko domobranstvo je bilo izrazita samoobramba v prvi vrsti slovenskega kmeta, ki ga je — upam se trditi — nad 90 odstotno sestavljal. Kmet pa je vedno bil najbolj zvest — ali kontroliran — član Cerkve. Tako postane povsem naravno, da je bil zvest njeni politiki in da je Cerkev nad njim in domobranstvom prevzela ideološko stran.

Vsaka vojska mora imeti neki ideal. (Za cesarja; za kralja; za domovino; za vero; za Stalina; za Tita itd.) Ako ga nima, postane samo obožena banda, ki jo izkoriščajo posamezniki, brez cilja po kakī organizirani družbi na kakī ideološki podlagi.

Ako bi bilo slovensko domobranstvo samo „ideološko“ v opisanem pomenu besede, ne bi moglo obstajati, ker „ideologi“ (t. j. politikanti) niso nosili puške...

Slovensko domobranstvo je bilo v bistvu samoobramba slovenskega kmeta, katerega je vedno tlačila buržoazija, ki se je zbrala v komunističnem partizanstvu in v nevtralni OR. Zato je edino resnično revolucijo med vojno izvojevalo slovensko domobranstvo. Vsako drugačno tolmačenje se odmika neizpodbitni resnici.

Slovenski protikomunizem je bil ideološki produkt zvestobe vatikanski politiki. Škof dr. Rožman pa je bil njena žrtev — z mnogimi drugimi škofi in kardinali na „barbarskem“ vzhodu.

V slovenski politični stvarnosti ločiti Cerkev od politike, ali bolje rečeno, strankarstva, je isto, kot ločiti kri od telesa in pri tem biti še toliko naiven, da bo telo brez krvi funkcioniralo.

Nekoč so doma rekli: „Božji mlini meljejo počasi...“ Resnica je to. Petrovo skalo so že obkolili; a frontalno je več ne napadajo, ker z glavo skozi zid ne gre po zakonu fizike. Akeija ustvari reakcijo. Toda po uporabi briljantnosti možganskih celic ni skale, ki je z vrtnjem, miniranjem, infiltracijo njenih zlih možganov ne bi mogli razbiti in njeno vsebino uporabljati za novo zgradbo, katere temelji so že izkopani...

Ob 30. obletnici smrti gen. Rupnika so nam mnoge stvari bolj jasne kot nekoč. Njegova veličina žrtvovanja za narod v tako strašnem času je še toliko večja; tolikšna, da pod njeno silo ne morejo vzdržati niti tisti

elementi v emigraciji, ki so na njegov grob nasuli ne samo kamenja, ampak so hoteli z molkom o njem prepviti resnico o njegovi bitnosti in žrtvah v želji, da si bodo sami obesili na glavo lavorike... —

Slava generalu Rupniku!

Dr. J. Felicijan

GENERAL LEON RUPNIK

PODOBA SLOVENSKEGA JUNAKA IN BORCA

Naš pomembni zdovski znanstvenik dr. Jože Felicijan, ki mu bodo še pozni rodovi zanamcev morali izkazovati hvaležno priznanje, da je bolj kot nikdo pred njim velikemu svetu odkril zgled svobodnjaških temeljev naše žitnosti in s tem z neizbrisnimi črkami vklesal slovensko ime v seznam svobodnih narodov, je za tekoče 30. leto po mučeniški smrti največjega novodobnega borca za našo svobodo, generala Leona Rupnika, napisal sledeče misli in ugotovitve, ki jih je prinesla Ameriška domovina (Cleveland, Ohio, USA — 17. 6. 1976) in jih za naše bralce širom zemeljske oble doslovno ponatiskujemo tudi kot naš doprinos k spominu na enega izmed največjih junakov slovenske zgodovine. — *Op. ured.*

Generala Rupnika sem osebno srečal samo enkrat. Vodil sem k njemu skupino goriških bogoslovcev, ki so želeli položiti maturo na gimnaziji v Ljubljani. Semeniške gimnazije v Italiji niso imele pravice javnosti. Pred nami je stal zravnčan mož visoke postave, nekoliko osivel, v generalski uniformi poveljnika slovenske vojske. Toda opazil sem, da sta bila oba soseda ginjena; njun pogled je bil nepremično uprt v obraz starega generala, ki je izražal vso plemenitost njegovega značaja in dobroto njegove duše. Tudi general Rupnik je bil rahlo ginjen ob srečanju z rojaki; vprašal je nekaj vprašanj. Dovoljenje se mu je zdelo samo po sebi umljivo. Za mlade bogoslovce in zame osebno je bilo nepozabno srečanje.

V preteklosti se je često postavljalo vprašanje, zakaj je general Rupnik prevzel oblast. Mislim, da je prav, da po tolikih letih končno odgovorimo na to vprašanje. Rupnik je prevzel oblast na prošnjo takratnega političnega vođstva. O tem sem se pogosto pogovarjal z narodnim poslancem Jožetom Špindlerjem, ki je bil sam navzoč na tisti usodni seji SLS; navzoča sta bila tudi dva zastopnika Straže. Sklenili so, da pošljejo h generalu Rupniku delegacijo, ki naj ga zaprosi, da prevzame oblast. Vprašal sem poslanca Špindlerja, ali so bili liberalci o tem obveščeni? Zdelo se mu je samo po sebi razumljivo. Špindler ni bil v delegaciji.

O sprejemu pri Rupniku imamo ohranjeno zanimivo poročilo. Pri generalu Rupniku sta bila na straži Tone in Nace Zajec, oba brata Milana Zajca. Svojemu bratu sta ponovno poročala o tem obisku. Izgleda, da je general Rupnik delegacijo spremljal do vrat. Ko se je vračal, sta ga na stopnicah čakali žena in hčerka. Poskusili sta ga pregovoriti, naj ponudbe ne sprejme: „Papá, pusti vse to; star si, čas je za pokoj!“ Takrat pa je stari general Rupnik spregovoril zgodovinske besede: „Slovenec sem, domovina me kliče. Vojak sem; domovina me potrebuje — in jaz bom dal vse zmožnosti na razpolago domovini. Zavedam pa se, da stopam z eno nogo v lastni grob.“ — S temi čudovitimi besedami se je začelo najbolj tragično pa tudi največje poglavje v življenju velikega slovenskega generala.

Toda slovenski politiki niso imeli do generala Rupnika iskrenega občasa. Pokojni okrajni glavar Maršič mi je nekoč ponovil Rupnikove besede: „Obljubili so mi vso pomoč, potem pa odšli skozi vrata in nobeden se ni vrnil.“ Pisatelj Stanko Kociper poroča, kako mu je bilo naročeno, da infiltrira Rupnikovo okolico; da bo pazil na starega liberalca.

Toda v množicah domobrancev se je godilo ravno nasprotno. Slovenski domobranci so vzljubili starega generala; njegova očetovska pojava jih je navdajala z zaupanjem in budila v njih navdušenje. Ko se je zvedelo, da so zrušili Rupnika, pripoveduje Milan Zajec, so domobranci dobesedno zbesneli in bi bili korakali v Ljubljano, če ne bi bili vpleteni v neprestane borbe s komunisti.

V tistih dneh, predno so ga politiki zrušili, je general Rupnik sklical na banovini sestanek domobranskih oficirjev in jim razodel svoje načrte — dobro in skrbno organiziran umik v Italijo. Toda nekaj dni za tem so zrušili Rupnika, vojsko pa zapeljali na Vetrinjsko polje in v Kočevski Rog. Zavezniki beguncev iz Italije niso vračali. Obstajal je namreč sporazum med Amerikanci in Angleži, da se protikomunističnih edinic Jugoslavije ne vrača. Vrnili niso niti ukrajinske divizije, ki je taborila v bližini Riccione, katero so prepeljali v Anglijo. Njen poveljnik, ukrajinski general, pa živi v Ameriki.

Generala Rupnika so Angleži spustili na svobodo. Podal se je v Servegliano, kjer je bilo takrat taborišče slovenskih beguncev. Na poti v Servegliano je Slovenski narodni odbor izvršil veliko zgodovinsko dejanje. Odstavili so od ljudstva svobodno izvoljeni odbor in postavili nov odbor, ka-

teremu je načeloval dr. Stanko Žitko. V tistih dneh se je na vratih tabo-rišča pojavil stari general; odrekli so mu gostoljubje. General Rupnik se je končno naselil v hrvaškem taborišču Fermo, kjer je preživel zadnje dni v svobodi; rešiti se ni poskušal, niti se ni hotel. Od tam je prostovoljno odšel v smrt.

O generalu Rupniku je ljubljanski časnikar Dušan Željeznov napisal izčrpen življenjepis; čeprav je pisan s komunističnega stališča, vsebuje mnogo dragocenih podatkov. Pisec je zlasti izčrpno izkoristil arhive avstrijskega vojnega ministrstva. Nekateri podatki so naravnost dragoceni. Govori o izrednih sposobnostih mladega oficirja Rupnika, ki je bil že s petindvajsetimi leti sprejet kot pripravnik v avstrijski generalni štab. V Skopju so pozneje govorili z občudovanjem o mladem majorju Rupniku. Še pred vojno se:n v neki francoski reviji čital članek o Jugoslaviji. Člankar pravi, da je bila jugoslovanska vojska molčeča; toda omenili so mu Rupnikovo linijo.

General Leon Rupnik pa je bil predvsem velik Slovenec. Ko se je kot mlad oficir vrnil na svoj dom, je našel nemško pisan formular za ljudsko štetje. Mladi poročnik Rupnik je zagrabil za nemški formular in ga na mestu raztrgal. Ko je bil med prvo svetovno vojno Rupnik premeščen na italijansko fronto, pravi Željeznov, so odlikovanja dobesedno deževala na Rupnika, ki se je boril za slovensko zemljo.

„Slovenec sem,“ je dejal, ko je sprejel oblast med drugo svetovno vojno. Predno je padel pod streli komunistov, je še vzkliknil: „živel slovenski narod!“ Umiral je v zavesti, da je slovenski narod z njim, kakor so bili z njim domobranci, ki so izkrevaveli v Kočevskem Rogu.

V nove čase, ki se porajajo na obzorju, bo general Leon Rupnik šel kot eden največjih junakov slovenske zgodovine! —

Tekmovali bomo v tem, da vsakdo izmed nas čim več doprinese do ustvaritve enotne miselnosti slovenskega naroda, da bomo tako strankarsko pomirjeni v slogi zastavili vse svoje sile v delo in napor za boljše življenje nas vseh skupaj in tako zapustili poznim rodovom zanamcev dostojno dediščino, zaradi katere nas bodo imeli v lepem spominu in v časti in jim bomo še v daljni bodočnosti vzor zdravega in življenja sposobnega naroda, ki je v najtežjih časih našel samega sebe in pot iz zmede k vstajenju!

(Gen. Leon Rupnik)

Nikdar ne pozabimo, da so naši mrtvi o pravem času in na pravem mestu postavili mogočen zgled za vse svobodoljubno človeštvo! Storimo vse, kar je v naši moči, da bo svet zvedel za njihovo žrtev!

Vsem slovenskim društvom v zdomstvu

UPOŠTEVAJOČ SEDANJE RAZMERE V SLOVENSKI POLITIČNI EMIGRACIJI IN NEZADRŽEN RAZVOJ V DOMOVINI, KI SE NAGLO PRIBLIŽUJE KRITIČNM DOGODKOM,

“TABOR” SLOVENSKIH PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV
VABI IN PREDLAGA

vsem slovenskim organizacijam, ki stoje na krščanski in protikomunistični osnovi in delujejo kjerkoli v svobodnem svetu, da pošljejo svoje pooblašcene predstavnike na

SLOVENSKI ZDOMSKI KONGRES

ki naj bi se sestal še letos po možnosti v Clevelandu, Ohio, USA, in bi po predhodnih posvetovanih razpravljal predvsem o naslednjih vprašanjih:

- a) razvoj v domovini
- b) odnos slovenske emigracije do tega razvoja
- c) odnos sedanjega slovenskega režima do življenja slovenskih zdomskih skupnosti in organizacij
- d) medsebojni odnosi slovenskih zdomskih organizacij.

To povabilo bo poslano vsem slovenskim organizacijam, ki so nam poznane in delujejo v smislu zgoraj navedenih pogojev. O morebitni spornosti glede udeležbe določene organizacije naj bi odločal kongres sam z navadno večino pred začetkom svojega dela.

Prosimo vse organizacije, da nam čimprej odgovore, obenem pa naznačijo najprimernejši datum in kraj tega kongresa, kakor tudi svoje predloge o dnevnem redu in organizacijah, ki naj bi bile objavljene.

“TABOR” SLOVENSKIH PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV

Ivan Palčič l. r.
predsednik

Svoje odgovore pošljite na:

Ivan Palčič — 71 Tragina N. — Hamilton, Ont., L8H 5C6 — Canada.

PLAZ PRIHAJA

(Ob poročilih iz domovine)

Nič več ne pomaga. Plaz prihaja. Navzlic, oziroma prav zaradi desetletij skritih, anonimnih žrtev ter v zatajevanja in odpovedi pogreznjenega duševnega trpljenja so svobodni termiti v domovini le razjedli orjaško grmado režimovih družbenih mistifikacij ter zgodovinskih potvorb in laži. Diletantski rdeči politični arhitekti, ki so si z njo nad neznanimi množičnimi grobovi zverinsko pokončanih slovenskih domobrancev mislili postaviti večer spomenik prigoljufane slave, spoznavajo, kar je davno pred nji mi zazidal v granitne temelje svobodnega sožitja resnični gradbenik demokracije Abraham Lincoln: „Mogoče je varati nekatere vedno in nekaj časa vse; ni pa mogoče varati vedno vseh!“

Šele sedaj, ko se grmada ruši, lažnjivi in šušmarski zidarji, v kateh moralnih danostih so prvobitni samo krvoločni goni z manjvrednostnim kompleksom obremenjenih suženjskih duš v službi perverzne marksistične psevdoideologije, v neprespanih nočeh uvidevajo, da so jo na temeljih iz mešanice krvi in pepela svojih medvojnih in — kar je še huje — po vojnih zločinov zidali preveč visoko. Zaradi njenih nekontroliranih mamutskih dimenzij je namreč plaz rušeče se grmade vseobsežen.

Kaj torej?

Kam s senilnimi kostmi tolikih „narodnih herojev“? Kako vzdržati še količkaj užitno krnico leče režimovskih prisklednikov? Kako ob zatonu življenja prespati noč brez nenehno vrtajočega črva skeleče vesti? — Srečni tisti, ki so se — še v blesku prigoljufane slave nad vpijočimi nemimi grobovi pomorjenih slovenskih domobrancev — o pravem času umaknili v — trohnobo brez Boga! Prihranjena jim je usoda preživelih, ki morajo gledati, kako nezadržni plaz rušeče se orjaške grmade mistifikacij, laži in goljufij leze skozi vse špranje partijske zgradbe. Ni se jim treba soočiti z lastnimi sinovi — in kmalu že tudi vnuki —, ki se spričo obupne votlosti ter popolne idejne in moralne revščine družbe, kakršno so jim namenili za dediščino njihovi z množičnim bratomorom zaznamovani očetje in dedje, nič več ne zatekajo v obup samomora. V kolikor se jim niso po pretežni večini iznakazili v amorfno maso, ki drvi izključno za nasladami gmotnih dosežkov modernega potrošništva in brezbrizno pljuje na vse okoli sebe od Tita navzdol, jim z inkvizitorskim, bojevito upornim pogledom naravnost v oči cefrajo vest; zakaj ti so že našli pot nazaj do izhodišča. Ti sinovi in vnuki arhitektov povojne stvarnosti z njenim „novim razredom“ koristnikov goljufive partije so že — mogoče povsem nehoti — svobodni termiti. Ta mladina je zopet — narod, ki so ga očetje in dedje partije v ognju in krvi izdali v najgroznejši uri njegove težke zgodovine. Kar pa je najbolj

usodno: Ta mladina je že našla stik z zdravim, aktivnim delom slovenskih svobodnjakov širom zemeljske oble, ki so svoje boleče zdomstvo obogatili z izkušnjami velikega svobodnega sveta.

Plaz prihaja. — In z njim se po neizbežnih zakonih narave povrne še stekajo Titovi dnevi. Kajpak to še ne pomeni — in to je treba podčrtati —, da je s tem že kar pred vrati tudi konec te najbolj tragične farse slovenske žitnosti. — Možnosti je več. Toda treba bo zavzeti stališče. Na tej in oni strani prepada, ki zeva med partijo in narodom.

Eni se že lep čas skušajo reševati naravnost nazaj v dušljivo nedrje Meke mednarodne boljševiške tiranije v upanju, da se v tej ali oni obliki lahko v Jugoslaviji ponovi primer češkoslovaške. Drugi računajo, da bodo preko svoje mednarodne povezanosti in angažiranih krogov lahko še lep čas izigrali svetovno javno mnenje, in temu odgovarjajoče kujejo primerne taktične poteze, kakor je bila Titova že kar odkrita udeležba na „vrhunski“ konferenci „evrokomunizma“ v vzhodnem Berlinu. So tudi takšni, ki na skrivaj že znašajo bruna za brv — na drugi breg. Obupanci — v kolikor tudi za to niso prestrahopetni — odmirajo nenadne smrti. Drugi zopet se poizkušajo v nemogoči dialektiki prekladanja lastne sokrivde na druga ramena. Največ pa jih seveda že zopet pomerja nove, za vsakršno vreme ukrojene srajce. (Med temi so kajpak tudi neizbežni „poštimoveci“ v zdomstvu.)

Toda plaz prihaja. Nezadržno. Orjaška zgradba mistifikacij je razgrizena. Kar lahko še vzdrži, je nasilje. V tej ali oni obliki. Toda, kako ga še opravičevati? Vsaj za svet!

Zato je politična histerija trenutno najbolj izstopajoča lastnost režimove dejavnosti. Ker je mita konec, vsled popolnega pomanjkanja moralne osnove ne more najti več prepričljivega oslonca za koordinacijo svojih ukrepov — ne na gospodarskem, ne na kulturnem, ne na družbenem področju — vključno s partijskimi kadri.

Kajpak to še ne pomeni kaosa. Toda splošen položaj se približuje stopnji, ki ji partija ne bi več utegnila biti kos. Za sedaj je gotovo, da ne čuti več dna in zato kot nevešč plavalec maha — v prazno.

Tipičen primer te histerije lahko že nekaj let zasledujemo tudi na področju, ki je za nas posebej pomembno.

Ker je v ihti zmagoslavnega navdušenja zgrajena grmada mistifikacij zaradi nenehnega delovanja svobodnih termitov v razsulu, je plaz njenih ruševin, med množico drugih, pred partijo privalil tudi osnovno usodna vprašanja: Kakšni so bili resnični idejni zametki takoimenovane Osvobodilne fronte? Kakšne ideološke osnove so torej bile gonilna sila in kakšni politični cilji so v posledici teh osnov vodili takoimenovani osvobodilni boj? V kakšnih okoliščinah, kedaj in s kakšnimi metodami in sredstvi v odnosu do lastnega naroda je komunistična partija ta boj sprožila in vojevala? Kateri vzroki so torej privedli najprej do ustanovitve Vaških straž

in po njihovi tragediji do nastopa generala Leona Rupnika na pozornici pod okupacijo? Na kakšne realne danosti je general Leon Rupnik lahko oslanjal način in taktiko svojega delovanja? Zakaj je sploh prišlo — po uničenju Vaških straž — do slovenskega domobranstva? Kakšna je potlej bila usoda več kot 12.000 slovenskih domobrancev, ki so jih Angleži že po koncu vojne razorožene vrnili z Vetrinjskega polja v — osvobojeno domovino? Kakšno vlogo je v danih okoliščinah, posebej pa spričo metod takoimenovanega osvobodilnega boja pod vodstvom komunistične partije lahko igral škof dr. Gregorij Rožman? — Itd. Itd. —

Ta usodna vprašanja vrejo od vsepovsod za plazom ruševin grmade praznih argumentov za opravičilo in povečevanje komunistične revolucije prav za časa tuje okupacije, ko je po naravi nekomunistični narod imel zvezane roke, — ali pa je nujno moral klekniti pred okupatorjem.

Ker nikoli ni imela drugega oslonca, razen nasilja, je nuinc, da je torej spričo njih partija sedaj, ko ga tudi z mistifikacijami ne more več zagovarjati, podlegla vsesplošni hysteriji. Zato ne odgovarja nanje s treznimi, realnimi argumenti, čeprav bi le-ti utegnili predpostaviti nekoliko avtokritike, kakršno bi z lahkoto prebavila, če bi kajpak lahko pokazala na količkaj pozitivne desežke svoje sedaj že več kot eno generacijo trajajoče samovlade, ko je brez vsakršne morebitne coklje kakršnekoli opozicije lahko uresničevala vse svoje načrte. (Neizmerljive moralne in gmotne pomoči, ki je je bila deležna s strani varanega svobodnega sveta, sploh ne omenjamo!)

Ne! — Kot da je zares samo skupek patoloških shizofrenikov, se partija spričo teh vprašanj tudi še po več kot 30 letih od svojega ustoličenja necdjenljivo oklepa fiksnih idej od vsega začetka piškavega, sedaj pa že sploh obsoletnega gradiva, ki ga zapraščenega in iznakaženega vlačí izpod ruševin zatohle medrevolucionarne agitacijske ropotarnice. Kot da še vedno pišemo leta 1942... 1945/46. Kot da se je z njeno prigoljufano zmagavo ustavila zgodovina in je otrpnil družbeni razvoj vesoljnega človeštva. Zanj očitno ni bilo upora gradbenih delavcev v Berlinu in krvavega tedna leta 1957 na Madžarskem. Zanj je tudi ostala brez posledic češkoslovaška pomlad leta 1968. Zanj je predvsem družba svobodnega sveta obstala na ledišču devetnajstega stoletja. Znano je navzlic emancipaciji celo vsega črnega kontinenta še vedno nevaren edino le — kapitalistični imperializem, ki je v ostalem že davno mrtev.

Še več! — Navzlic življenjsko nujni invaziji tisočev nemških turistov in naložnikov kapitala, pa celo v brk stotisočev, ki iz Titove „obljubljene dežele“ morajo za kruhom predvsem v Nemčijo zanj tam očitno še vedno šari Hitler, ki drži na vajetih tudi slovenske kolaboracionistične nepridiprave, kateri so se z edinimi sredstvi, kakršna so jim pač okoliščine v danih prilikah dajale na razpolago, uprli krvavemu komunističnemu prekučništvu v dnini perversnih Stalinovih namenov, ko je slovenski narod svobodnjakov lahko bil samo klavna žrtev ušivih partizanskih roparskih tolp, ali pa zaradi njihovih zločinskih nastopov predvsem proti slovenskemu

prebivalstvu samemu — dobrodošel grešni kozel za krute okupatorjeve represalije. Ne! Partijski shizofreniki se še krčevito oklepajo tudi te fiksne ideje; navzlic temu, da ni bilo potrebnih sedaj že več kot 30 let za — „odkritje“, da so se ramo ob rami z nemškimi edinicami na svetovnih frontah minule vojne borile legije Francozev, Belgijcev, Holandcev, Ircev..., samo iz vrst slovenske domobranske vojske ni padel niti en strel proti nobenemu zavezniku na nobenem svetovnem bojišču. V ostalem je to bil osnovni pogoji, da je general Leon Rupnik sploh prevzel mesto prezidenta in se lotil organizacije slovenskega domobranstva. Če razen v fiksne ideje začarane partije povrh ves svet še ve, da njen takomenovani osvobodilni boj v resnici ni osvobodil niti milimetra slovenske zemlje pred zrušenjem Nemcev na svetovnih frontah in da bi — nasprotno — brez verolomnega vdora sovjetske rdeče armade v Jugoslavijo takrat bilo konec roparskih partizanskih tolovajev brez vsakršne nemške pomoči, potem je resnica lahko samo ta, da se niso slovenski domobranci borili Nemcem v pomoč, ampak so — potem ko so slovenske svobodnjake za svoje trenutne strateške koristi izdali njihovi zgodovinski zavezniki — Nemci pomagali slovenskemu narodu v obrambi pred navalom izdajalcev v službi svetovne boljševiške zarote. Povrh je temu nemškemu vojaku bivši politični komisar slovenskih komunističnih partizanov Tone Svetina v svojem gigantskem epu „Ukana“ napisal slavospev, kakor ga v nemški povojni literaturi še nismo zasledili.

Edino, kar je partija pri vsem izmozganju svojega možganskega trusta iznašla „novega“, je — „obnavljanje klerikalizma“, ki pa se ji je kot čudodelna maža proti vsem gnojnim turom nemoralnega režima tudi že skisala v fiksno idejo. Vsa vprašanja, ki jih vali pred seboj plaz rušeče se grmade njenih polomij, potvorb in goljufij, in na katera ne more več odgovarjati z mistifikacijami, so namreč — „obnavljanje klerikalizma.“

Toda, če zanjo še sam krst, bogoslužje, verski pouk otrok in ostalo, kar naj bi slovenskemu narodu omogočila v ustavi zajamčena verska svoboda, niso — klerikalizem, potem je partija edina, ki še ne ve, da je tradicionalni slovenski klerikalizem mrtev. Prav tako kot tradicionalni slovenski liberalizem. Naredila sta samomor. Že leta 1943. V Grčaricah in na Turjaku. Pokopala ju je v vsej naši zgodovini prva in edinstvena narodna revolucija slovenskega domobranstva, ki je iz krvi in ognja komunističnega prekueništva v izdajalski tlaki Stalinovim perverznm svetovnim interesom rodila — novega Slovenca, čigar edini cilj in čigar edini interesi so: Bog — Narod — Domovina. Njuni samozvani dediči, ki so za hrbtom te domobranske revolucije še skušali mešetariti s pojmi, pa so zadnje kapitale zapravili na — Vetrinjskem polju.

Za partijo pa so — obnavljanje klerikalizma celo dokumenti, ki v njeno prekletstvo končno le morajo prihajati na svetlo tudi iz tajnih arhivov za največjo narodno žaloigro vse slovenske zgodovine soodgovornih in zato na isti liniji zainteresiranih svetovnih sil.

Pri nekaterih pojavih tega „obnavljanja klerikalizma“ se je z enostavnim ponatisom komunističnih originalov, ki so sami po sebi najbolj učinkovita mrzla voda za partijsko histerijo, Tabor že pomudil.

Najprej je plaz privalil vprašanja o generalu Leonu Rupniku, za katera je partija mislila, da jih bo z „obnavljanjem klerikalizma“ najlažje spravila z dnevnega reda. Pa ji je časnikar Dušan Željeznov s svojim „obnavljanjem Rupnikovega procesa“ zabil takšen žebelj v čelo, da si ga poslej ne more več izpuliti in je zato morala zgrmeti s pozornice njena najstarejša ilustrirana revija „Tovariš“, ki je Rupnikov proces — obnavljala. (Tabor št. 12, 1974 in ves letnik 1975). Takoj nato je — gotovo samo zaradi „obnavljanja klerikalizma“ — vsaj za svojo 70-letnico skušal Edvard Kocbek zmoliti svoj hudo zapozneli confiteor. Potem je neki Jože Vidic v potu svojega obraza „obnavljal klerikalizem“ — „po sledovih črne roke,“ ki naj bi seveda sploh bila slovensko domobranstvo v njegovi pravi podobi. Franc Šetinc pa ni mogel zadržati histeričnih solza niti na 4. seji CK ZKS aprila 1975 in je kar tam vpričo revmatičnih in sklerotičnih „narodnih herojev“ zahlipal, da zaradi „obnavljanja klerikalizma“ celo „nekateri skušajo nadeti domobrancem glorio“ (Tabor št. 12, 1975).

Seveda ni mogel izostati tudi škof dr. Gregorij Rožman. Kako neki, ko pa „so se — s pomočjo nekih citatov iz vatikanskih virov — spet pojavili poskusi rehabilitacije škofa Rožmana in z njim rehabilitacije politike narodnega izdajstva“ in pa „proslula teza, za katero se čuti Edvard Kocbek poklicanega, da je v zadnjem času njen glasnik, in po kateri naj bi bili pravi krivci za nastanek bele garde — slovenski komunisti“... (Tako!!!)

Doslovno te besede je zapisalo uredništvo ljubljanskega Dela, ko je na dveh polnih straneh svoje sobotne priloge z dne 24. aprila 1976 pod naslovom „Ob poskusu rehabilitacije pobudnikov belogardizma. Gregorij Rožman in narodno izdajstvo“ s sklepno besedo dr. Dušana Bibra objavilo doslej javnosti še ne poznano tretje in četrto pismo „katoličanov v OF“ škofu iz leta 1942, ki ju je dal na razpolago iz svoje „privatne zbirke“ neki Jože Dolenc, in prav tako doslej še ne poznano škofovo spomenico pove-ljujočemu italijanskemu generalu Robottiju z dne 12. septembra 1942 ter generalove pripombe k tej spomenici, kar je na mikrokopijah po vojni zaplenjenih dokumentov v Ameriškem Nacionalnem Arhivu v Washingtonu našel prof. Jozo Tomasevich in uporabil v svojem delu War and Revolution in Yugoslavia 1941—1945. (Stanford University Press, Stanford, California, 1975.)

Resnično obžalujemo, da nam Tabor ne more nuditi potrebnih strani za dobesedni ponatis tega v Delu objavljenega gradiva. Tako bi vsi naši bralci ob pozornem branju lahko videli, kakšen žebelj je zopet obtičal v čelo histeričnega vodstva slovenske komunistične partije.

Kaj namreč pravijo Edi Kocbek in ostali sedaj že senilno drgjetajoči preživeli „katoličani v OF“, ko po vsem, kar so s svojim narodom morali doživeti v minulih 30 letih komunistične samovlade, nenadoma morajo zo-

pet prebirati tudi ta dva svoja pisma? — Takrat so od škofa Rožmana zahtevali, naj „nevtralizira“ (kakopak!!!) duhovščino v narodovi obupni obrambi pred zločinskimi partizanskimi tolpmi zahrbtnih ponočnih morilcev, za katerimi je prihajalo to, kar mora zopet samo nedolžni narod sedaj že nad 30 let prenašati, in mu zagrozili, da si bo OF „pač znala zagotoviti oblast tudi ob zlomu, če ne drugače, pa s svojo dobro oboroženo in številno partizansko vojsko.“ Kaj pač pravi na to „zagotovitev oblasti“ Edi Kocbek ki je že takrat vedel za stotine zverinsko poklanih Slovencev še preden je stopil na plan en sam „belogardist“, pa je le „katoličani!“ v OF? Že takrat je škofu grozil, da si bo OF „s svojo partizansko vojsko pač znala zagotoviti oblast tudi ob zlomu“, danes pa bi rad umil roke nad neznanimi množičnimi grobovi tisočev zverinsko poklanih razoroženih domobrancev, s katerih bratomorom si je — OF pač znala zagotoviti oblast! Kaj pravijo danes premnogi bivši idealni Slovenci, ki so podpirali OF, kaj pravijo tisoči delavcev, ki so morali iz Titovine s trebuhom za kruhom v tujino, kaj pravi narod... in kaj naj končno pravi partija, ko danes po več kot 30 letih nasilja, samopašnosti, brezpravnosti in polomij v tistih pisemskih berejo: „Od ‘demokratskega’ Ribnikarja, tako imenovane sredine, Bele garde in Rupnika... bodo poraženi zato, ker je narod spoznal, da se sedaj bori za pravo svobodo, za boljši kos kruha in za resnično človečanske pravice““““““

Kako pač zraste zgodovinski lik škofa dr. Gregorija Rožmana v luči, ki se lomi pod prizmo teh pisem! Nad 30 let zgodovine potrjuje njegovo takratno stališče, da jih ni vzel na znanje ter nanje sploh ni odgovoril, pač pa je šel grozotno težko ravno pot zvestobe svojemu vernemu ljudstvu.

Kako velika pač postaja podoba škofa Rožmana tudi zaradi spomenice, ki jo Delo objavlja istočasno. Ne zaradi spomenice same, ki prav tako kot skoraj občasna poznana spomenica generala Leona Rupnika poveljujočega italijanskega generala opozarja, naj spričo grozodejstev razbojniških tolp vendarle že podvzame, kar je bil kot okupator dolžan po obstoječih meddržavnih vojnopravnih predpisih, ali pa dovoli, da se z Vaškimi stražami narod sam vsaj nekoliko obvaruje trpljenja med dvema mlinskima kamnoma. — Velik je zaradi tega, da je dal svoje svetlo ime pod pisanje, ki ga ni sestavil sam — saj ni bilo njegovo področje —, ampak ljudje, ki navzlic širokoustnemu sklicevanju na nekakšne narodove mandate v tistih groznih letih, ko sta se na naši zemlji že spopadla dva svetova, v svojem računarstvu niso nikdar pokazali obraza, pač pa celo tudi za škofovimi prav tako močnatimi pleči, kot so bila Rupnikova, v oči narodevega trpljenja vadjali za sanjske privide. — Zato je tudi ta spomenica boleči žebelj v partijskem čelu, ker je dokaz, da je tudi njena fiksna ideja o nekakšni „revoluciji“ proti „reakcionarnim“ medvojnim krogom v Sloveniji prazen mehur. Mimo, celo proti tem krogom je narod sam s svojim domobranstvom, z junakom Rupnikom na čelu in ob zvesti moralni podpori moža Rožmana vsemu svobodoljubnemu človeštvu za zgled izvojeval edino resnično revolucijo — novega Slovenca.

Zato ima prav dr. Dušan Biber, ko na koncu sklepnih besed k objavljenemu gradivu pravi: „Številni, v ZDA mikrofilmani italijanski in nemški dokumenti, izredno bogati, sedaj dostopni in skorajda še povsem neraziskani arhivski fondi britanskega in ameriškega porekla v Londonu, Washingtonu in drugod po svetu, bodo prav gotovo omogočili še nove, pomembne dožetke v našem zgodovinoписju...“

Trideset in več let najbolj mračnjaškega komunističnega režima novega Slovenca izza domobranske revolucije ni moglo uničiti. Ker je zrastel iz prvobitnih vrednot svojega naroda. Mogoče se trume svobodnih termitov, ki so kljub nasilju razjedle režimove mistifikacije, niti ne zavedajo, da so produkt tiste edine medvojne — domobranske revolucije; toda hote ali ne-hote, zavestno ali podzavestno so — novi Slovenci, ki so jih spočeli slovenski domobranci. Zato ti novi Slovenci ne „rehabilitirajo“ ne Rupnika, ne Rožmana, ne domobrancev. Ker ne Rupnik, ne Rožman, ne domobranci nikakršne rehabilitacije ne potrebujejo! O pravem času in na pravem mestu so vsemu svetu za zgled svojo zgodovinsko nalogo, svoje zgodovinsko poslanstvo opravili. Zato ti novi Slovenci tudi ne „oživljajo“ nikakršnega klerikalizma, nikakršnega liberalizma, ki sta v tradicionalni podobi fiksne ideje komunistične partije umrla že za časa domobranske revolucije. — Kajpak so krščanska, v slovenskem primeru katoliška moralna načela, pa zdrava, neovirana svobodomiselnost tista sveža kislina, ki novim Slovencem pomaga ješkati dušečo gmoto partijskih tiranskih šap do trenutka, ko si bo za plazom rušeče se grmade njenih goljufij naš narod po svoji lastni volji lahko zgradil morebiti tudi — socializem svobodne družbe. — Seveda to ne bo že jutri... tudi ne pojutrišnjem...

Toda plaz prihaja! Lažnjiva komunistična mistika je že padla. Ostalo je samo še partijsko režimsko nasilje. Zato tudi pred zdomstvo zopet stopajo naloge, na katere ni smelo nikdar pozabiti. —

Poglejmo svoje vrste! Odstranimo iz njih navlako razkomođenja desetletij potrošniškega okolja! Pojdimo vase! Pojdimo preko poštimovceev in še celo preko tistih, ki jih „nič ne zanima“ in ki jim „je že čas, da prenehamo s premlevanjem vedno iste slame“!

Partija, ki ji lastna nesnaga leze že v grlo, je ne neha premlevati. — Izraelci tisočletja govore o egiptovski sužnosti in Mojzesu in bodo prihodnja tisočletja — če nebrzdani tehnološki napredek brez Boga ne vrže prej sveta z osi — govorili o svojih mukah izza minule svetovne vojne, pa so zato — predvsem zaradi neprestano poudarjajočih izkušenj te svoje preteklosti — tudi med tuja ljudstva pomešani ter protivništva in resnična preganjanja prenašajoči ostali — nared.

Slovensko domobranstvo, general Leon Rupnik, škof dr. Gregorij Rožman... so naše izkušnje preteklosti, so naš zaklad, so dokaz življenjske sile svobodnega slovenskega naroda. V umeru te naše slavne preteklosti, z njenimi izkušnjami, obogateni z več kot tridesetletnim vajeništvom v svobodni tekmi pozitivnih idej velikega sveta, v strnjjenih vrstah priskočimo na

pomoč novim Slovincem v domovini! Ne, da bi jih učili, da bi jih vodili — da bi jim pomagali, da bi jim služili!

Zato visoko dvignimo svetle ideale, ki so nas nekoč skalili v slovensko domobranstvo in jih prvobitne, pristne predajmo našim sinovom in vnukom, da bodo skupaj s tihimi, neumornimi delavci v domovini — novi Slovenci za novo Slovenijo, za katero so v naši slavni preteklosti z molitvijo v srcih umrli slovenski domobranci!

Zakaj plaz prihaja... —

ZA ZGODOVINO

GENERAL LEON RUPNIK — RAZMERE

(Nekaj gradiva iz arhiva izvirnih dokumentov)

Ljubljana, dne 9. V. 1944

Visokospoštovani gospod predsednik

Leon R u p n i k,

divizijski general

L j u b l j a n a

Dne 6. maja t. l. je gospod Glavač Franc, duhovnik, stanujoč Seme-niška 2 — Ljubljana dejal sledeče: „Iz avtentičnega vira vem, da Nemci vedo, da Slovenec dobiva denar od Angležev.“

Ta njegova trditev je podpisano vodstvo največjega slovenskega časopisnega podjetja, ki se danes z vsemi svojimi glasili z največjo vnemo bori proti sovražniku človeštva — komunizmu, ne samo pretresla, ampak upravičeno tudi ustrašila, kajti težko bi bilo vztrajati pri tem delu, ako bi bilo to res, da oblast gleda na podjetje tako, kakor nakazuje gornja izjava gospoda Glavača.

Vljudno pripominjamo, da podpisano časopisno podjetje ni nikdar v svojem obstoju ne pod Jugoslavijo in ne sedaj, prejelo ali prejemale kakršnekoli podpore v kakršnekoli namene, ne za kritje svojih deficitov, ne za kakšne investicije, ki so bile vložene za dvig podjetja. Izgube, ki jih je podjetje izkazovalo, so bile pokrite iz prebitkov, ki jih je imela pri svojem poslovanju Ljudska tiskarna in knjigarne. Dajemo merodajnim oblastem na razpolago vse bilance, tako časopisnega podjetja, kakor Ljudske tiskarne in knjigarne za 5 let nazaj, prav tako tudi vse druge knjige in beležke, ki morejo pričati o poslovanju podjetja in tudi jasno dokazati, da je podjetje delalo vedno brez kakršnihkoli podpor, tudi v dobi, ko bi jih moglo dobiti, ker jih je dosledno odklanjalo. Hotelo je in hoče biti neod-

visno v službi resnice in pravice, da svojemu narodu kaže edino realno in uspešno pot v boljšo bodočnost.

Zato Vas gospod predsednik najlepše prosimo Vaše blagohotne naklonjenosti, da bi se gornja stvar hitro razčistila.

Z odličnim spoštovanjem

Dr. Al. Odar

Zeleni pečat:

Konzorcij listov

„SLOVENEK“

„PONEDELJSKI SLOVENEK“

„SLOVENSKI DOM“ in „DOMOLJUB“

v LJUBLJANI

N. B.: Bilance za 5 let nazaj pripravljamo in Vam jih bomo naknadno dostavili.

Opombe v rokopisu generala Rupnika s svinčnikom:

Kregar

Sl. — Glavača toži!

Rup.

reinste Volkstumsrichtung

Unabhängigkeit

kath. insofern als nützlich

für das Volk

(Nečitljivo) ...netz der Kultur

Ljubljana, dne 11. maja 1944

P. N.

Konzorciju listov „Slovenec“ itd.

Ljubljana

Na Vaš cenjeni dopis od 9. t. m. glede izjave gospoda Glavača Vam sporočam, da ni ne slovenskim ne nemškim oblastem ničesar znanega, kar bi opravičilo izjave gospoda Glavača.

Protikomunistična borba listov Vašega konzorcija zasluži vsako hvalo.

Na osnovi tega prosim, da odstopite tudi od dostavitve bilanc.

S spoštovanjem

Prezident,
div. general: Rupnik

„Prav tako kot ste dve leti kot vaški stražarji in minulo tretje leto že kot slovenski domobranci hrabro in požrtvovalno čvali in branili svoje slovenske rojake in svojo domovino v jedru slovenske dežele — v Ljubljanski pokrajini, je sedaj vaša naloga in dolžnost, da se najbolje izkažete v odločilnem boju za biti ali ne biti slovenskega naroda!“

Lojze Babič – 60-letnik

Kdo ga ne bi poznal? Pred 60 leti avgusta se je rodil naš dobri, pravi zvesti prijatelj. V mali, revni in vendar ljubi, lepi vasi, visoko v hribih. Rodil se je v pomanjkanju in bedi; v revnih in morda najbolj zapuščenih krajih Slovenije, v Bojanji vasi pri Metliki — v „razkošju“ Kristusovega rojstva.

Pomanjkanje je tipel v mladosti — v otroški dobi —; ne samo pomanjkanje hrane, denarja, obleke in podobnega, temveč pomanjkanje tistih osnovno-življenjskih virov, ki so najbolj potrebni za izoblikovanje in razvoj poleg telesnega razvoja tudi za razvoj značaja — vrlinske kreposti.

Poleg te vrste trdega življenja je prenašal še izkoriščanje, preziranje. Grob, nečloveški postopek v učni dobi z mladim fantom je našemu prijatelju skoval že v mladosti trden značaj privlačnosti, ljubezen do bližnjega, vero in zaupanje v Boga. In prav gotovo je tudi našemu prijatelju Lojzetu dokaz trditve učenjakov, da težko in trdo življenje oplemeniti in obogatiti človeški značaj.

V dobi slepitve, prevare, laži in zapeljavanja med 1930 in 1941 v delavskih vrstah in kmetiskim prebivalstvom s strani največjih spletkarjev, lažnjivcev in morilcev v zgodovini slovenskega naroda „Rdeče fronte“, se naš prijatelj Lojze ni dal zapeljati in zaslepiti po frazi: „Proletarci, združite se!“

Že v zgodnji mladosti je njegov dar čuta poštenosti, odkritosrčnosti in pravičnosti spoznal zahrbtno, zlobno, morilsko podle spletke rdečih barbarov ter ostal na strani pravice, ljubezni do bližnjega in vere v Boga.

In kdo ga ne pozna v Torontu in okolici, Hamiltonu, Clevelandu itd.? Kakor marljiva čebelica povsod dela, povsod prisostvuje, vedno dobre volje, nasmejan in vedno pripravljen biti vsakemu v pomoč: Naš dobri, vselej iskreni prijatelj — LOJZE BABIČ.

Da, dragi Lojze, težka je bila Tvoja življenjska pot pred vojno, težka je bila med vojno in tudi po vojni; — vendar odkrita, poštena. S svojim vedenjem si nam bil vzor pred vojno, med vojno in tudi še danes.

Zato, dragi prijatelj Lojze, v goreči želji nas vseh Ti naj Bog podari še mnogo zdravih let uživati sadove Tvojega truda v krogu Tvoje dragе družine in nas vseh!

Tvoji soborci v Kanadi, ZDA, Argentini in še iz drugih delov sveta Ti kličejo: Bog Te živi!

Po naši krivdi so se nam zmuznili naši soborci-prijatelji, ki so v letošnjem letu dopolnili svojo 50-letnico.

Med drugimi sta: BRANKO REBOZOV, domobranski pesnik in Novomeščan iz Ruperč vrha ANATOL FABJANČIČ.

Obema želim še mnogo zadovoljnih in zdravih let med nami.

IZ DRUŠTEV

TABOR **slovenskih protikomunističnih borecev**

Dragi borci!

Smo v četrtem desetletju našega domstva, Vetrinja in narodne tragedije. Spominske svečanosti so za nami. Težko si je priklicati v spomin te grozote, ko smo naivni slovenski idealisti verjeli politikom in Angležem, ko so odhajali kamioni naših bratov iz Vetrinja v takozvano „Italijo.“ Človek, ki ni idealist, ga prevara in laž ne zabolijo tako, kot nas naivne, takozvane Anglofile; nasedli in verjeli smo tej podli prevari.

Na letošnji proslavi 20. junija na Orlovem Vrhu v Genevi je begunec, slovenski duhovnik g. Kozina v svojem spominskem govoru povedal sledeče: „Slovenski domobranci so pod banderom resnice korakali do zmage do zmage; kajti resnica prinaša mir, resnica napolnjuje srca z radostjo; resnica je vir ljubezni, veselja in radosti; laž požiga; laž ropa; laž kolje in mori. NAROD, KI JE DAL TOLIKO MUČENCEV ZA OBRAMBO RESNICE IN SVOBODO DOMOVINE, NE MORE UMRETI.“

Naj nam bodo te besede slovenskega duhovnika, čigar družino so partizani poklali, bakla, ki nas bo vodila v naši borbi proti komunistični laži in prevari.

Dragi soborci, pogledjmo okoli sebe, kdo so naši prijatelji! Komunistični agenti so v tujini zelo aktivni; sejejo razdor med nami in nam šepetajo, da je treba pozabiti na Vetrinje in vse grozote tistega leta. Nikar nasesti tem komunističnim lažem, ki jih dnevno slišimo in beremo! Kumrovec Tito ni oče slovenskega naroda, on je naš največji zločinca.

UDARIMO PO TEJ RDEČI GOLAZNI, KUGI, KJERKOLI SMO: — NA DELU — V PISARNI — V DRUŽBI — IN PO ČASOPISIH!

Pridružimo se slovenskemu duhovniku in njegovim besedam: **BODOČNOST SLOVENSKEGA NARODA JE BODOČNOST SLAVE IN ČASTI. — NAROD, KI JE RODIL TAKE VERNE JUNAKE, TAKE VELIKANE, NE MORE UMRETI!**

BOG — NAROD — DOMOVINA!

Glavni odbor Tabor SPB
Ivan Palčič

Tu smo aktivni kolikor nam pač dopuščajo razmere in čas. V mesecu maju smo izvedli kampanjo za invalidski sklad in smo ob tej priliki zbrali 370 dolarjev, od katerih smo jih 200 poslali glavnemu odboru Tabora. V soboto 4. septembra letošnjega leta bo tu v Torontu letni občni zbor glavnega odbora, kjer se bomo sestali s številnimi soborci tako iz Kanade kot iz ZDA. Našo spominsko proslavo bomo letos imeli 18. septembra pri spominskem križu v Midlandu. Ob prvi priliki vam bomo poslali sliko tega spominskega križa s prošnjo, da eno od poslanih slik izberete za naslovno stran našega glasila Tabor, ker smo mnenja, da bo to najlepši odgovor komunistom za 30. obletnico pokola naših bratov, a nam pa v ponos in spomin na naše pomorjene, ki so padli za Boga — Narod in Domovino.

V soboto 2. oktobra 1976 bo naš tradicionalni banket, na katerega se že pripravljamo.

OBČNI ZBOR TABOR — SPB

Glavni občni zbor Zveze naše organizacije se bo vršil letos v soboto 4. septembra v Torontu v Kanadi pri soboreu Stanetu Lamovšku.

Zborovanje se začne ob 19.30 uri, kjer bo podano najprej kratko situacijsko poročilo, kazanje slik iz Kočevskega Roga in verjetno še film 30-letnice naše komemoracije na Pristavi ter predlogi in prosta debata.

Vsi načelniki referatov pri glavnem odboru bodo sestavili svoja letna poročila. O poteku občnega zbora bo sestavljen zapisnik.

Spominska proslava Tabora na Orlovem vrhu

Letošnja spominska proslava na Orlovem vrhu na Slovenski pristavi je bila v nedeljo 20. junija in Bog nam je naklonil prav lepo vreme za ta dan.

Na predvečer proslave v soboto je dr. Milan Pavlovčič za svojo radijsko oddajo „Pesmi in melodije iz lepe Slovenije“ na postaji WXEN (FM) med šesto in sedmo uro zvečer, kot vsako leto doslej, pripravil lep, globok in pretresljiv spominski program.

Na Slovenski pristavi pa sta isti večer Zveza in krajevno društvo iz Clevelanda v krogu prijateljev in sorodnikov počastili enaintrideseto obletnico mašništva č. g. Mirka Kozina, ki je imel prvič priložnost, da je prišel iz daljne Kalifornije na spominsko proslavo na Orlov vrh, in pa srebrno obletnico mašništva č. g. Franca Gabra, duhovnega vodje Tabora. Po večerji in čestitkah sta se č. g. gospoda zapletla v prijetno kramljanje

z navzočimi — ob spominih na težke in žalostne dni, pa tudi na vesele in zabavne dogodke. Presenetljivo pa je bilo odkritje, da sta se po štiriintridesetih letih zopet prvič srečala č. g. Kozina in borec, bivši domobranski poročnik Jože Jakoš, ki je jeseni leta 1943 č. g. Kozini pomagal rešiti življenje na begu pred komunističnimi morilci, ko ga je v Ribnici spravil na kolono, na katero ga Nemci niso pustili in ga je varno pripeljala v Ljubljano, kjer je mogel nadaljevati svoje teološke študije. Č. g. Kozina je iz poznane mučeniške Kozinove družine iz Sodražice.

V nedeljo zjutraj ob devetih je odpeljal z zbirališča ob 72. cesti v Clevelandu prvi del avtomobilskega sprevoda na meddržavno hitro cesto št. 90, ki pelje proti Slovenski pristavi. Na naslednjih šestih dovozih so se prvemu delu sprevoda pridruževali še naslednji deli. Po zadnjem priključku je veličasten spominski sprevod štel že preko 130 vozil. Vozila so bila okrašena z ameriškimi in slovenskimi zastavicami in so vozila s prižganimi lučmi. Lepo število udeležencev, med njimi gostje iz Kanade in od drugod, pa so pričakovali sprevod na pristavi sami. Mnogi pa so prihiteli na pristavo še po prihodu sprevoda.

Ob pol enajstih dopoldan so se ob vhodu na pristavo zbrali borci in možje, žene, fantje in dekleta ter otroci v narodnih nošah, ki so v dvojnem trostopih z zastavicami in spominskim vencem odkorakali proti spominski kapeli, ki je bila vsa okrašena s cveticami za sv. mašo. Tamkaj pred kapelo jih je pričakovala skoraj tisočglava množica.

Sv. mašo sta koncelebrirala č. g. gospoda Franc Gaber in Mirko Kozina za večni mir in pokoj vseh, katerim je kapela posvečena, in pa za trideseto obletnico smrti generala Rupnika. Č. g. Gaber je pridigal in razvil globoke misli o evharističnem življenju. G. Milko Pust je bil lektor, množica pa je zbrano odgovarjala, molila in prepevala v slogu ljudskega petja. Stotine udeležencev so pristopile k sv. obhajilu. Po sv. maši je zadonela iz grl množice pesem: „Povsod Boga!“ Nato je stopil na govorniški oder Ivan Palčič, predsednik zveze Tabora in s svojim govorom počastil spomin generala Leona Rupnika, vrhovnega poveljnika domobrancev, ki je iz vojaške in narodne zvestobe do svojih mož in fantov odšel za njimi v lastno smrt.

Na popoldanskem sporedu se je množica udeležencev ponovno zbrala pred spominsko kapelo za blagoslovitev nove podobe Kraljice Slovencev, Marije Pomagaj z Brezij, katero je blagoslovil č. g. Kozina, ki je imel tudi priložnostni nagovor. Spored so zaključile pete litanije Matere božje.

Spominska prireditev na Orlovem vrhu je bila lepa, zbrana in pobožna. Bila je potrdilo, da svojih žrtev komunistične revolucije in morije nismo pozabili. Navkljub prišepetavanjem, nagovarjanjem in celo zasmehovanju — vse to pripihuje in podpihuje komunistični režim v domovini — naša zvestoba našim mučeniškim žrtvam ne sme nikoli oplahneti, zbledeti ali omahnuti, dokler bomo živeli! Oni so za nas in našo domovino darovali svoja življenja v mučeniški smrti. Naj nam daje zgled general Rupnik,

ki jim je bil zvest do svoje lastne smrti pod komunističnimi krogli. Če se komunistični zločinci doma napihujejo: „Nikdar ne bomo pozabili“, kako naj bi potem pozabili mi?!

Naj bodo naše proslave iz leta v leto poglobljene v zvestobi, zbranosti in pobožnosti, da bomo živi postali in ostali vredni mrtvih in da bomo živi z mrtvimi izprosili od Stvarnika in Odrešenika spreobrnjenje bratov v domovini in svobodo za naš narod.

-e -n

SPOMINSKA PROSLAVA V MILWAUKEE

Kakor vsako leto, tako je tudi letos S. K. D. TRIGLAV priredilo spominsko svečanost na spominski dan 31. maja 1976 v Triglav Parku v Milwaukee.

Ob 11 uri dopoldne je daroval sv. mašo p. Beno Korbič za vse protikomunistične žrtve.

Takoj po sv. maši je sledil kratek program pred kapelico Sv. Cirila in Metoda, ki ga je vodil predsednik društva Janez Limoni. Sledila je žalostinka pod vodstvom g. Ernesta Majheniča. Toni Limoni je zatrobil na trobento vojaško žalostinko, Tone Strmšek pa je oddal tri strele v čast in slavo mrtvim junakom in mučenicem.

Spominski govor je imel, kakor že večkrat popreje, g. Ludvik Kolman in je objavljen v celoti. Za zaključek sta podala krasno pesniško recitacijo na umetni višini g. ing. Jože Rus in dr. Lojze Arko, oba iz Chicaga.

Sledilo je kosilo; in družben popoldan je lepo uspel. Čisti dobiček je društvo Triglav razdelilo med obe borčevski organizaciji. Milwaukee, 18. junija 1976.

Spoštovani gostje, dragi Slovenci in soborci!

Da se moremo nemotno zbirati in shajati na tem prostoru, kakor danes, se moramo zahvaliti ameriškemu ljudstvu za njegovo širokogrudno pojmovanje svobode in demokracije.

Dvestoletnico rojstva Združenih držav Amerike obhaja letos ameriško ljudstvo. Iz srca želimo, naj Bog ohrani to deželo, to trdnjavo svobode do skrajnih meja možnosti.

Uporabimo to priliko, da se javno zahvalimo ameriški državi in ameriškemu ljudstvu, da nam je bila dana možnost, ustvariti si nove domove in novo življenje v tej domovini. V znak naše hvaležnosti obljublamo neomejeno zvestobo in lojalnost Združenim Državam Amerike.

Now, clear and loud: HAPPY BIRTHDAY, AMERICA, and many many more happy Birthdays...

V tem vzdušju in okoliščinah se danes spominjamo nekega drugega

dogodka, ki je pomemben za nas Slovence, ki smo razstreseni po vsem svetu, in tudi za Slovence doma.

Ta dogodek je predmet današnje žalne proslave; — namreč pokol tisočev Domobrancev in drugih protikomunistov.

Tuji narodi so nam pripravili to tragedijo, ki je Slovenci nismo nikdar pričakovali, še manj pa kdaj želeli. Tako in zakaj je prišlo do tega, ste že večkrat slišali, zato o tem danes ne bomo govorili. Danes ležijo tisoči Domobrancev in drugih protikomunistov v neznanih grobovi, ki jih ni orosila blagoslovljena voda. Naj nas to ne moti preveč! Trupla žrtev; ta trupla sama so blagosloвила zemljo, v kateri danes trohnijo že 31 let. To so namreč telesa, ki so umirala za čast Stvarnika in blagor naroda. Naj torej počivajo v miru!

Mi pa posvetimo svojo pozornost na stvari, ki so važne za nas žive; stvari ki izginjajo v pozabljenje in tako nastajajo pojavi, ki ne ustrezajo našemu mišljenju in prepričanju.

Že se slišijo posamezni glasovi o tem, ali je sploh vredno, da še nadalje prirejamo te žalne spominske dneve. K temu na kratko tole: Vsi kulturni narodi, tako tudi Amerikanci, proslavljajo važne dogodke in velike može in žene za deset-in stoletja. To je znak zrelosti teh narodov.

Za nas Slovence so med drugimi tudi pokojni Domobranci velike osebnosti. Niso sicer bili svetovno znani pisatelji, umetniki, iznajditelji ali kar hočete, toda dali so svoja življenja za tiste ideje in načela, ki morajo biti temelj vsake poštene človeške družbe, če hoče obstajati. Tako vidimo v njih tiste vzvišene značaje, ki jih je danes tako težko najti, pa jih tako krvavo potrebujemo.

In če mi ne bomo govorili o njih — in najbolj glasno govorimo s takimi žalnimi proslavami — potem se bo slišal samo glas komunistov, ki psujejo Domobrance kot zločince.

Kaj so torej zagrešili Domobranci, da bi zaslužili ime zločincev?

Komunisti tožijo svetu, da so Domobranci sodelovali z okupatorjem. Preden nadaljujem s tem, naj mi bo dovoljeno pribiti dvoje dejstev:

1. Nikdar ne bi nastali partizani, če ne bi bilo okupatorja na naši zemlji. Šele okupator je ustvaril možnost za nastanek in razvoj partizanov, okupator, ki se je vgnedil in se zaščitil v mestih in važnejših krajih; večina Slovenske zemlje je pa tako bila predana na milost in nemilost komunističnim tolпам.

2. Nikdar ne bi nastali Domobranci, če ne bi komunisti pobijali in morili nedolžnih ljudi in ropali ter požigali vasi, šol in cerkev zaradi teh komunističnih grozodejstev so nastali Domobranci, da branijo svoje vasi in svoje ljudi. Na to pa danes marsikdo kar pozabi.

Sedaj pa nadaljujem o odnosih med okupatorjem in Domobranci.

Okupator ni odkrito napadal Domobrancev, a je vsa leta pobiral in zapiral posamezne Domobrance. Jaz sam sem bil eden od tistih. Komunistič-

na partija je bila tista, ki je ovajala posamezne Domobrance okupatorju, namreč tiste, ki so bili posebno zoprni okupatorju.

Tudi Domobranci niso javno napadali okupatorja. Podtalno pa so bili narejeni vsi načrti za nastop Domobrancev proti okupatorju za slučaj, da se zahodni zavezniki izkrcajo na Balkanu ali ob Jadranskem morju. To smo takrat vsi verjeli in upali, pa na žalost do tega ni nikdar prišlo.

Če bi Domobranci napadli okupatorja, bi bili v kratkem uničeni. In to so komunisti iz vsega srca želeli. Domobranci in komunisti smo dobro vedeli, da bo okupator prej ali slej moral zapustiti našo zemljo in bomo ostali sami iz oči v oči. Če bi bil Bog dovolil, da bi se srečali Domobranci in partizani sami na domačih tleh brez vmešavanja tujih sil, potem vam lahko zagotovim, da danes ne bi bilo nobenega komunista več v Sloveniji.

Kakšni pa so bili v istem času odnosi komunistov do okupatorja? Komunisti trdijo, da so se vedno borili z okupatorjem. Kakor hitro je nastala osvobodilna fronta po zlomu Jugoslavije, je začela pobijati ugledne nasprotnike komunistov po mestih in vaseh. Če pa je bila cela vas ali cel okraj strnjen proti komunistom, tam so partizani nastopali drugače. V takih krajih so čakali v varni zasedi, da se pojavi kaka osamljena okupatorjeva patrola na kamionih ali v tanku, in so jo obstreljevali, mogoče ranili ali ubili kakega vojaka in nato izginili v goščo na varno. S tem so izzvali okupatorja in dali povod, da je nastopil s silo, rušil, podiral, pobiral talce in seveda ropal. Tiste, ki so mogli pobegniti, pa so spet partizani pobili, ali pa vtaknili v svoje edinice.

Tako so komunisti pripravili okupatorja, da je izvršil delo, katerega partizani sami niso zmogli. Vse to je bilo načrtno pripravljeno. O takih okupatorjevih nastopih so nato komunisti poročali v svet kot o krvavih borbah, ki so jih oni vodili z okupatorjem. Res je tekla kri, pa ne okupatorjeva in ne komunistična, ampak kri nedolžnih Slovencev. Tako torej vidimo, da so se komunisti res borili z okupatorjem; skupno z njim so namreč pobijali poštene Slovence, niso pa se borili proti okupatorju samem.

Skoro bi prišlo do tega, kar mi je rekel Jože Brilej (ki je bil nekaj časa tudi zastopnik nove Jugoslavije pri Združenih Narodih) leta 41 v hiši moje teče Amalije Šmid v Židovski ulici v Ljubljani: „Če ostane po tej vojni samo 800 Slovencev in so ti dobri komunisti, nam je to kar prav. Ljubši nam je en kitajski komunist, kot pa tisoč nekomunističnih Slovencev“.

To vam je samo ena cvetka iz komunističnih vrtov. Kadar je voda in ogenj ali pa komunizem in komunisti na eni strani, na drugi strani pa vera in verni ljudje, kadar je to istočasno v istem prostoru, mora priti do vrenja in trenja na življenje in smrt, dokler ena stran ne omaga. Tako je bilo pobitih na tisoče Domobrancev in nekomunistov. To krvoprelitje najboljše opišem z besedami narodne pesmi: Toliko b'lo prelite je krvi, da b' ganala mlinske kamne tri...

In kakšno je naše vedenje v očigled vsega tega?

Mi tukaj s častjo sprejemamo razne visoke uradnike in zastopnike komunističnega režima iz Slovenije, nastopamo in sodelujemo pri programih različnih komunističnih ensamblov, ki prihajajo v Ameriko in tako dalje, in tako dalje.

S takim vedenjem si bomo v resnici zaslužili ime izdajalcev; izdajalcev svojega prepričanja. S pesnikom Gregorčičem bi zaklical: Vstani, vstani narod moj...! Ali z Ivanom Cankarjem: Ne bodimo narod breznačajnih hlapcev...

Na žalost taka krvoprelitja niso nič novega v zgodovini človeštva. Vedno so in vedno bodo umirali ljudje za svoj narod in vero. Veliko je število žrtev iz bojov med dobrim in zlom.

Iz stare zavze imamo Makabejske brate — sežgani so bili, ker niso hoteli darovati poganskim bogovom. Iz novejšje zgodovine omenjam množične pokole mučencev iz Ugande in Koreje. Vsi so umrli za Boga in narod. Danes so svetniki.

Ravno tako so umirali Domobranci in drugi protikomunisti za narod in zato, da se daje Bogu, kar je božjega. Mogoče so pobiti s svojo smrtjo dcegli pri Bogu, da nas Slovencev ne izbriše iz seznama narodov na zemlji.

Domobranci niso in verjetno nikdar ne bodo javno proglašeni za svetnike. Toda ne pozabimo, da so svetniki vsi, ki so v nebesih.

Če pa je Stvarnik dopustil pokol tisočev — Bog je pač vezan po tem, da je dal človeku svobodno voljo — ki so umirali z vero Vanj, potem mora imeti svoje posebne namene s temi žrtvami. Ravno tako ima svoje cilje s tistimi, ki so ostali živi.

Nesmiselno je govoriti: „Slučajno sem se rešil, slučajno sem ušel“. Bog namreč ne pozna nobenih slučajev. Vsi naši takozvani slučajji so vnešeni v božje načrte. Mi sicer teh ne poznamo, ali je naša dolžnost, da skušamo odkriti kaj nam Bog hoče povedati.

Na podlagi tega, kar je bilo rečeno, in ker vemo, da Bog ni politik, ampak absolutno pravičen in nedoumljivo dober, smemo sklepati, da je Bog preživele ohranil kot žive priče pokola protikomunistov in jim naložil skrb za to, da ne umrejo tudi ideje, za katere so dali pobiti svoja življenja.

Prosimo torej pokojne Domobrance za njih posredovanje pri Bogu v naših težavah. Bog ne bo preslišal besed onih, ki so dali življenje za čast njegovega imena, in tako bomo tudi našli smisel in pomen teh žrtev.

V življenju smo stali ramo ob rami s pokojnimi soborci. Ostanimo z njimi v duhu, dokler se jim nekoč sami ne pridružimo, in nadaljujemo boj proti komunizmu pod geslom kakor nekoč:

BOG — NAROD — DOMOVINA.

‡ Štefan Pakar

Prejeli smo sporočilo, da je umrl v Spittalu v Avstriji naš invalid Štefan Pakar. — Pokopan je bil 10. junija t. l.

Bil je eden od naših stalnih podpirancev — invalid brez ene noge in enega očesa.

Ohranili ga bomo v lepem spominu!

‡ Albina Rigler

V domovini je umrla v visoki starosti 87 let gospa Albina Rigler, mati našega člana in prijatelja Radivoja Riglerja.

Dragi Radivoj, Tebi in Tvojim naše iskreno sožalje!

S. P.

Posvetilo

Poklekni, brat, na rodno domačijo,
kjer križa ni, ne luči, krizanteme,
kjer ni nikogar, le kosti trohnijo
in čas odpenja žične jim objeme.

Tu bratje spe, poznani iz Vetrinja,
ki šli so v Področco, v Teharje nad Celje,
od tam po krvi jim drsi stopinja
in pot poslednja jih med mrtve pelje.

Iz Loke, Kranja — v št. Vid, Kočevje
Iz Celja — v jarke, v rudnike ob Savi
od Bleda z vlakom k Brezarju med drevje,
kjer rdeča roka vse po vrsti davi.

Sklonimo glave nad te svete kraje,
kjer gozd šumi in joka čez grobove.
spomin pripnimo na krvave mlaje,
na nje, ki padli so za zarje nove!

Kapelica na Orlovem vrhu

Stojiš na vrhu Orlovem ponosno.
V zori, mraku, v noči al' podnevi
nas gledaš z vrha Orlov'ga svobodno,
ker nisi ti v zaslužjeni državi.

Bero se maše, litanije in pesmi se pojo.
V molitvi tihi v prstih rožni venec se pomika.
Ob Mariji Brezjanski naše misli v razne kraje nam hitijo,
kjer naši dragi nimajo še spomenika.

Nagrobni kamen si vsem, ki njih kosti leže v Kočevju,
in vsem onim, ki trohne v neznanih še grobovih.
V Grčaricah, Jelendolu in še v krajih drugih.
Bili so žrtve neusmiljenega komunizma!

Da, nagrobni kamen si vsem onim, ki ne moremo na njih grobove.
Spominjaš nas na čase, ko brat je brata ugonobil,
namesto da bi zanj pomolil.
Mogoče to je, kar sedaj nas tako bode.

Že dvanajst let krasiš nam kos svobodne zemlje.
Ali za vse to, kar Ti za nas predstavljaš,
postala grešnica si Ti med nami?
Če ne za to, zakaj potem si trn v peti tolikim ljudem?

Tema za razmišljanje

Popotnik je šel skozi puščavo in srečal sedečo ženo, ki je zamišljena zrla v tla. „Kdo si?“ jo je vprašal. Ona pa mu je odgovorila: „Resnica sem.“ — „Zakaj si zapustila mesto in odšla v puščavo?“ Žena mu je dejala: „V davnih časih je laž prebivala v malem številu ljudi sedaj pa se je naselila v vseh. Kadar je laž močnejša od resnice, takrat postane človeško življenje težko.“

Ezop

Ko je Slovensko domobranstvo sredi ruševin in krvi zahrbtnega naskoka mednarodne komunistične zarote na naš narod uresničilo vsenarodno revolucijo novega Slovenca, je prižgalo plamenico miselnosti, ki poslej sveti svobodnjakom širom zemeljske oble v njihovem boju za Boga — Narod — Domovino.

Kočevje

I.

In žalosten sem šel na božjo pot,
tja v divje, senčnate gozdove,
med tihe, žalostne grobove;
že davno jih prerastel je srobot.

Le gore, skale, gole stene,
podzemske jame, razvaline,
a včasih medel žarek šine
na Celjskih grofov viteške arene.

Ob robu hribov Rinža lena
v globine pada in izginja,
le tu in tam grmičje brinja,
čez šahen vlačí se megla strupena.

Krvava zemlja strašnih sanj,
stoletni gozdi, divji, mračni,
v njih tulijo volkovi lačni,
kjer brata svojega ubil je Kajn!

II.

Prodal vas cinik je, Pilat,
o, bratje naši, verni, dragi,
odšli na pot ste, ko pomlad
pošilja vonj svoj blagi.

Ta strašna pot v Kočevskem Rogu
in v Teharjih in v strugi Save;
morda še v kakšnem skriteh logu
so pale vaše lepe glave.

Pilati, Kajni naših dni,
za šajkačo zlata morite;
od vaših rok cedi se kri,
a vendar še živite!

*Slovenski domobranci niso bili samo slučajna protikomunistična obo-
rožena sila! Nastali so v najtežji dobi naše zgodovine, da se ob njih zgledu
združimo za bodočnost ob večnih vrednotah naše žitnosti in rasti:*

BOG — NAROD — DOMOVINA!

DAROVALI SO:

V času od 1. 7. 1976 do 15. 8. 1976

Za zavetišče:

Večerja v korist zavetišča v Slomškovem domu — R. Mejia, 29. 5. 1976	27.140
Cof Emil	310
N. N., Olivos	50
Škerlj Stane	440
Lichtenbreg Herbst	440
Jenko Janez	476
Kočar Alojz	440
Zajec Štefka	300
Kranjc Gabriel	500
N. N., Martínez	1.000
Spunberg Sofija	1.000
Č. g. Avguštin Albin	650
Inž. Ecker Milan	1.000
Č. g. Povše Milan	2.000
N. N., Hurlingham	1.000
N. N., Hurlingham	500
Č. g. štuhec Martin, cerkvena nabirka pri maši 8. 8. 76	943
Skubic Anton	1.000
N. N.	10
Žužek Lojze	80
Tomazin Franci	140
Dr. Kremžar Marko (podpis letne bilance)	4.000
Jug Ana	100
Jamšek Fany	500
Sever Viktor	190
<i>V spomin na pok. Ivan Kopača:</i>	
Jancžič Jože	250
<i>V spomin na pok. Franček Mikuža:</i>	
Janežič Jože	250
<i>V spomin na pok. mamó:</i>	
Hrovat Franc	1.000
<i>V spomin na pok. starše in sestro:</i>	
Dimnik Dušan	10.000
<i>V spomin na pok. A. Farias:</i>	
Boc Milan	1.750

V spomin ob 1. obletnici smrti hčerke
čružina Žgajnar 2.000

Ivalidski sklad sklad Zveze Tabor:

(v dol.)

Grebenc Jože, Kanada	6
Gerden Jože	5
Matkovič Martin	10
Pust Jože	10
Palčič Ivan	10
Malevič Anton	2
Cerar Jože	20
Zabukovec Dore	3
Jaklič Jože	10
Novak Marjan	10
Lamovšek Stane	8
Zupančič Lojze	6
Ferkul Edi	10
Kastelic Jože	15
Urbanc Peter	20
Pepevnak Franc	30
Meglič Ignac	20
Šuligoj Stane	5
Č. g. Časel Jože	20
Kus Franc	5
Dejak Ignac	10
Babič Lojze	15
Golobič Jože	10
Slobodnik	3
Žagar Miha	20
Medved Bertl	5
Osredkar Franc	20
Rebolj Miha	10
Zrimšek Franc	33
Tcmšič Franc	11
Štih Anton	10
Ostronič Franc	10
Torkar Franc	10
Bančič Janez	5
Žukovec Hilar	3
Gimpel Matija	3
Petrič Franc	5

ZAVETIŠČE DR. GREGORIJA ROŽMANA

Ker se gradnja prvega dela Zavetišča dr. Gregorija Rožmana bliža h koncu, obveščamo vse rojake, ki bi imeli namen priti vanj, da se prijavijo odboru pismeno, na naslov: Asociación dr. Gregorio Rožman, Ramón L. Falcón 4158, Capital. V začetku bomo sprejeli le 8 oseb. Dogotovljenih bo prav toliko sob (vsaka z lastno kopalnico), jedilnica, kuhinja, ambulanta in stanovanje za sestre. Vsi prostori so centralno kurjeni. Z dograditvijo tega prvega dela pa naš cilj še nikakor ni dosežen. Naslednja stopnja (17 sob), za kar ponovno prosimo: brat, spomni se brata!

Odbor.

V S E B I N A

Verdun 1916—1976	209
Ob 30. obletnici generala Rupnika (F. G.)	210
Ob spominu na generala Rupnika (F. Slak)	212
General Leon Rupnik (Dr. J. Felicijan)	217
Vabilo in predlog	220
Plaz prihaja (Samo K.)	221
General Leon Rupnik -- Razmere (Dokumenti)	228
Naši možje	230
Iz društev	231
Naši mrtvi	238
Posvetilo (S. P.)	238
Kapelica na Orlovem vrhu (E. Veider)	239
Kočevje (D. Jeruc)	240
Darovali so	III

Correo
Argentino
Sucursal
J. L. Suárez
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3122

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619